

မြပုလဲခင် ရင်ကွဲမြူး

၀ ဣ တို စု စည်း မှ

နွေးထွေးသောအချစ်

ဈေးမှအပြန်တွင် ကျွန်မ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း လှကလျာနှင့် ဆုံသည်။

လမ်းတွင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးပေါ် ဆန်နီစူပါဆလွန်းကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး အနီးရှိ သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ အတင်းခေါ်သွားသည်။

‘မင်းဟာ ကြွေရုပ်ကလေးလို လှနေတုန်းပဲ’

‘မြောက်မနေနဲ့ စံပယ်၊ မင်းဘာစားမလဲ၊ စားချင်တာပြော၊ ဒါထက် မင်း အခုဘယ်မှာနေသလဲ သူငယ်ချင်း’

‘အနီးလေး - မင်းတို့တိုက်ခန်းရှေ့က လမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်ကို တည့်တည့် လျှောက်သွား၊ လမ်းဆုံးတာနဲ့ ညာဘက် တိုက်ကိုတက်သွား၊ အပေါ်ဆုံးထပ် - ညာဘက်စွန်းက တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးဟာ ကိုယ် တို့ရဲ့ တိုက်ခန်းပဲ၊ နေပါဦး မင်းတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ ဘယ်လောက်ကြာ ပြီလဲ’ကျွန်မက စပ်စုလိုက်သည်။

‘နှစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ’

‘ကိုယ်အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ဒီရှေ့က ဖြတ်ဖြတ်သွားတာ အခုမှ တွေ့ရ တာအံ့ရော’

‘ကိုယ်က အပြင်မှ သိပ်မထွက်တာ၊ အိမ်ထဲမှာပဲ အနေများတယ်၊ အခု တောင် ဆေးခန်းက အပြန်မှာ အဆင်သင့်လို့ မင်းနဲ့တွေ့တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းသွားတာလဲ သူငယ်ချင်း’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုအောင်သူရက တစ်လတစ်ခါ မယ်ဒီကယ်ချက်ကတ် လုပ်ရမယ်ဆိုလို့’

‘မင်းရဲ့မောင်တော်ရော’

‘သူလားထုံးစံအတိုင်းပဲလေ၊ အလုပ်က သိပ်များတာ ရုံးမှာချည်းပဲ’

လှကလျာတို့၏ တိုက်ခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းသည်။ အကောင်းစားဆေးများ ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း ကော်ဇောအပြည့် ခင်း ထားသည်။ ဆိုဖာမှာလည်း နူးနူးညံ့ညံ့ ရှိလှသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက် အကြီးကြီးနှင့် ဗီဒီယိုပြစက်။ ကက်ဆက်အကြီးစား၊ တယ်လီဖုန်းစသည်တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရာချထား ပါသည်။ လေအေးစက်ဖွင့်ထားသည်မှာ အေးလွန်းသောကြောင့် ကျွန်မက လျှော့ခိုင်းရသည်။ အဝတ်လျှော်စက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ဂတ်စ်မီးဖို စသည်တို့ ကိုလည်း ကျွန်မသည် ဧည့်ခန်းထဲမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

လှကလျာသည် ကျွန်မအား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခဏထိုင်စေပြီး အိမ်နေ အဝတ်အစား လဲလှယ်၍ အနီရောင် ဖိနပ်ပါးပါး လှလှလေးကိုစီးကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူမသည် ကျွန်မနှင့် ဘေးတိုက် လာထိုင်သည်။ သူမအသုံးပြုသော ရေမွှေးမှာ နောက်ဆုံးပေါ် အကောင်း စား ရေမွှေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိသည်။

‘လှကလျာမင်းဟာ လှနေတုန်းပဲကွာ သူငယ်ချင်း၊ အခုပိုပြီး လှလာတယ် လို့ ကိုယ်ထင်တယ်’

‘မြောက်မနေနဲ့ သူငယ်ချင်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိတာအကုန်ကျွေးမယ်’

သူမ စကားအဆုံးတွင် အိမ်ဖော်မလေးက နွားနို့ခွက်နှင့် ကိတ်မုန့်များကို ကျွန်မရှေ့ရှိ စားပွဲငယ်တွင် လာချသည်။

‘ပန်းသီးကြီးကြီးတစ်လုံးကို လှီးပြီးယူခဲ့အုံး၊ လက်သုတ်ပဝါပါ ယူခဲ့’
‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

လှကလျာတစ်ယောက် ဤကဲ့သို့ နေနိုင်သည်မှာ သူမ၏ခင်ပွန်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်သူရမှာ ရန်ကုန်မြို့လယ်တစ် နေရာရှိ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ပိုင်ရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်သူရသည် ထိုကုန်တိုက်ကြီး၏ အထွေထွေမန်နေဂျာ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

လှကလျာသည် ထိုကုန်တိုက်ကြီးတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုအောင်သူရနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိထား ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် သိထားရပါသနည်းဆိုသော် ကျွန်မသည်လည်း တစ်ချိန်တုန်းက လှကလျာနှင့် အတူတူ ထိုကုန်တိုက်ကြီးတွင် အတူတူ အမှုထမ်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် လှကလျာသည် ထိုကုန်တိုက်ကြီးတွင် တစ်နေ့တည်း အတူတူ အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည် လှကလျာ၏ အလှကို မမီပါ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ ကွန်ပျူတာနှင့် အတွက်အချက်တွင် ကျွန်မက လှကလျာထက် သာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအား စီမံရေးရာ ဌာနတွင် တာဝန်ချထားခြင်းခံရပြီး လှကလျာမှာမူ အရောင်းဌာနတွင် တာဝန်ချထားခြင်း ခံရပါသည်။

ထိုကုန်တိုက်သို့ ကျွန်မရောက်ပြီး တစ်နှစ်နီးပါးခန့်အကြာတွင် ကို အောင်သူရက ကျွန်မ၏အချစ်ကို တောင်းခံလာပါသည်။ သူနှင့်အနီးကပ် နေပြီး အလုပ်လုပ်ရသောကြောင့် ကျွန်မသည် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသည်။ သူသည် မာနကြီးသည်။ အပျော်အပါးများသည်။ အသည်းမာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကိုဘယ်လိုမှ ချစ်၍မရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ သူ့

အချစ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်ပြီး အလုပ်မှလည်း နှုတ်ထွက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ၏နေရာတွင် လှကလျာကို ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မသိရပါသည်။

‘ဟေ့... သူငယ်ချင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ စားပါအုံး... သောက်ပါအုံး’

လှကလျာက ပြောလာသောကြောင့်-

‘ဆောရီးသူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်အတွေးနည်းနည်း လွန်သွားလို့ပါကွာ’ဟု ပြောပြီး ကျွန်မသည်ကိတ်မုန့် အသေးတစ်ချပ်ကို ကောက်ယူဝါးလိုက်ပါသည်။

‘မင်းဟာ အိမ်ထောင်ကျကံကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း’ကိတ်မုန့်ကို ဝါးရင်း ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

‘အင်းပေါ့လေ ကိုယ်လိုချင်တာကို သူ မရရအောင် ရှာဝယ်ပေးတယ်၊ နေပါအုံး၊ မင်းအလုပ်လုပ်သေးသလား’

‘လုပ်တာပေါ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ကုန်တိုက်ငယ်ငယ်ကလေး တစ်ခုမှာ’

‘မင်းရဲ့ အမျိုးသားရော’

‘သူလား... မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ လုပ်တယ်’

‘အေးကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က စာပေဝါသနာချင်း တူတော့... မင်းတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သိပ်သာယာမှာပဲနော်’

‘ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ အင်း နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူးသေးဖူးကွ’

‘ဘာလဲ ရန်မဖြစ်တာက မင်းကလျော့ပေးလို့လား၊ သူကလိုက်ချော့လို့လား’

‘ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ချက် သူငယ်ချင်း’

‘ကိုယ်အထင်တော့ မင်းကလျော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မင်းထင်ချင်သလိုထင်’ကျွန်မကပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် လှကလျာ၏ ခင်ပွန်းကိုအောင်သူရ ရောက်လာသည်။

ကျွန်မကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူ့မျက်နှာသည် အံ့ဩသော အသွင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ သို့သော် တစ်မဟုတ်ခြင်းဆိုသလိုပင် သူ၏မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်ကြောင်း ကျွန်မကောင်းစွာ သတိပြု မိသည်။

‘မောင်ရေ... စံပယ်လေ၊ စံပယ်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား’ လှကလျာက တံခါးကို ပိတ်ရင်း ပြောသည်။

‘အင်း... အင်း... မှတ်မိတယ်’ဟူ၍သာ ပြောပြီး ကိုအောင်သူရသည် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

‘နွားနို့သောက်ပါအုံး သူငယ်ချင်း’

လှကလျာက ဇွတ်အတင်းတိုက်သောကြောင့် ကျွန်မသည် နွားနို့ကို ကုန် အောင်သောက်လိုက်သည်။

‘ပန်းသီးစားပါအုံးကွာ’

‘တော်ပါပြီ သူငယ်ချင်း၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုယ်ပြန်အုံးမယ်’

‘ဟာကွာ စကားတောင် သိပ်မပြောရသေးဘူး၊ မင်းအားရင် လာလည်ပါ ကွာနော် သူငယ်ချင်း’

‘အေးပါကွာ’

ကျွန်မသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ထွက်လာပါသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်၌ ‘ကိုအောင်သူရရယ် ရှင့်အချစ်ကို ကျွန်မငြင်းခဲ့လို့ ရှင်ကျွန်မကို ခုထိစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲကိုး ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့’ဟူ၍ စဉ်းစားလာမိသည်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဇေယျာဟိန်းအား လှကလျာနှင့် တွေ့သည့်အကြောင်း သူမခေါ်၍ အိမ်ဝင်လည်သည့်အကြောင်း ကို ပြောပြသည်။ ကိုအောင်သူရ၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မ ထိုသို့ပြောသောအခါ သူသည်

‘အော်... သူဌေးကတော်... သူဌေးချေးမ လှကလျာနဲ့ တွေ့ခဲ့သကိုး’ဟူ၍သာ ပြောပြီး သူကူညီနေကြအတိုင်း ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို ဝိုင်းကူပါတော့သည်။

‘ဟိန်း’သည် ကျွန်မတို့၏ ရပ်ကွက်မှပင် ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်သူရ ကုမ္ပဏီမှ ကျွန်မအလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး အလုပ်ထပ်ရှာနေခိုက် ‘ဟိန်း’က ကျွန်မအချစ်ကို တောင်းခံလာရာ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသော ကျွန်မသည် သူ့ကိုခေါင်းညိတ်အဖြေ ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ကိုအောင်သူရ ကုမ္ပဏီမှ ကျွန်မဘာကြောင့် ထွက်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း အပြည့်အစုံပြောပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စီစဉ်နေခိုက် လျှပ်စစ်မီးပြတ်တောက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်တွင် မကြာခဏ မီးပြတ်တောက်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုမှာ မီးသွေးကို မီးမွှေးရသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် -

‘ဂတ်စ်မီးဖိုတစ်လုံး ဘယ်တော့များမှ ဝယ်နိုင်ပါမလဲနော်’ဟု ရုတ်တရက်

ညည်းလိုက်မိသည်။ ဤတွင် ကျွန်မခင်ပွန်းက

‘ချစ်ရယ်... ဂတ်စ်မီးဖိုတွေ မပေါ်ခင်တုန်းက လူတွေ ဘယ်လို ချက်ပြုတ် ခဲ့ကြသလဲ’ဟုပြောပြီး မီးသွေးမီးဖိုကို သူကိုယ်တိုင် မီးမွှေးပါတော့သည်။

နောက်သုံးလေးရက်အကြာ ကျွန်မအလုပ်မှ အပြန်တွင် လှကလျာနှင့် ဆုံ ပြန်သည်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ အရောက်တွင် သူမဆင်း လာပြီး ကျွန်မကိုလာတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ပျင်းလိုက်တာကွာ၊ စံပယ် မင်းလဲပေါ်မလာဘူး’ လှကလျာက ပြောသည်။

‘ပျင်းရင် တီဗီကြည့်၊ ဗီဒီယိုကြည့်ပေါ့’

‘ဟာ... မင်းကလဲ ညတိုင်း နေ့တိုင်းဒါတွေချည်းပဲ ကြည့်ကြည့်နေရတာ’

‘ကက်ဆက်ရော’

‘နားပူလာပြီ ဒီအသံတွေကို နားထောင်ရတာ’

‘မင်းရဲ့ချစ်ချစ် ကိုအောင်သူရရော’

‘နိုင်ငံခြားက ဧည့်သည်တွေ ရောက်လို့တဲ့ ညစာ စားပွဲသွားလေရဲ့’ လှ ကလျာသည် စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲ’

‘မိန်းမတွေ မပါလို့တဲ့’

‘အို သူဒီမှာရှိလဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံ သိပ်မကျပါဘူး၊ သူက အချိန်ရှိသ၍ ငွေရဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ သူငယ်ချင်းရယ် မင်းအားရင် ကိုယ့်ဆီ လာလည်ပါကွာ’

‘အေးပါ လာပျံ့မယ် ခုတော့ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုအုံး ညစာမချက်ရသေးဘူး’

ကျွန်မသည် သူမအပါးမှ ခွာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မအခန်းကို ပြန်ရောက်သောအခါ ‘ဟိန်း’ ပြန်မရောက်သေး။

လျှပ်စစ်မီးမလာပါ။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှဲလိုက်သည်။

ယခုရက်များအတွင်း ‘ဟိန်း’အိမ်ပြန်နောက်ကျလွန်းသည်။ ‘အလုပ်တွေ သိပ်များနေလို့’ဟု သူမအကြောင်းပြသည်။ ယခင်ယခင်ကလည်း အိမ်ပြန် နောက်ကျဖူးသည်။ သို့သော် ဆက်တိုက်မဟုတ်။ ညဘက်တွင်လည်း ‘ဟိန်း’သည် ယခုတလော ညဉ့်နက်မှ အိပ်သည်။ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ရေးလိုက်၊ ဟိုဟာဖြတ်၊ ဒီဟာကပ်လုပ်လိုက်နှင့် ကျွန်မသည် ဝင်မစပ်စု။

လှကလျာနှင့်ပြန်ဆုံးကတည်းက ကျွန်မ အတွေးများလာသည်။ အိမ် အလုပ်ကို သိပ်မလုပ်ချင် စိတ်တိုလာသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် အတန်ကြာလှဲနေပြီး နောက်အိပ်ရာမှထ၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ညစာအတွက် စီစဉ်နေခိုက် ‘ဟိန်း’ပြန်ရောက်လာ သည်။ သူသည် ကျွန်မအတွက် ကျွန်မကြိုက်သော ရခိုင်မုန့်တီကို ဝယ်လာ သည်။

ကျွန်မသည် သူ့ကို စကားမပြောဘဲ မီးဖိုခန်းတွင် ဟိုလုပ်ဒီလုပ် လုပ် နေသည်။

‘ချစ် နေမကောင်းဘူးလား၊ ကိုယ် အလုပ်များနေလို့ နောက်ကျသွားတယ် ကွာ။ ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ ရခိုင်မုန့်တီစားလိုက်၊ စားပြီးရင် သွားနား၊ ကိုယ် မီးမွှေးပြီး ချက်စရာရှိတာ ချက်လိုက်မယ်’

ကျွန်မသည် ရခိုင်မုန့်တီကို မစား၊ ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း မစားပါ။ မီး ပျက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်တိုနေသော ကျွန်မသည် အိမ်ပြန်

နောက်ကျသော သူ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိသည်။ ကျွန်မသည် ထမင်းကြမ်းကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး ငပိရည်ဖြင့် စားဟန်ပြင်နေစဉ် ‘ဟိန်း’က ပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘ချစ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ရခိုင်မုန့်တီစားပါ’

သူ့မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာသည်။

‘မစားဘူး’ကျွန်မသည် ထိုသို့ပြောပြီး ထမင်းကြမ်းပန်းကန်ကို သူ့လက်ထဲမှ လုယူရာ-

‘မစံပယ် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရန်လုပ်နေတာလား’ဟု မေးသည်။

ကျွန်မမဖြေဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မသည် ဒေါသထွက်စဖူး ထွက်မိသည်။

‘မင်း ငါ့ကို ခုတလော ရန်လုပ်နေတာ ငါသိပြီ၊ မင်းငါ့ကို ယူမိတာ မှားလေခြင်းဆိုပြီး နောင်တရနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းသူဌေးကတော် မဖြစ်လိုက်တာကို နောင်တရနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့’ ကျွန်မသည် ဒေါသတကြီး သူ့ကိုအော်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို အချက်ပေါင်းများစွာ ထုရှိက်ပြီးနောက် အိပ်ရာရှိရာသို့ သွားကာအားပါးတရ ငိုရှိက်နေမိလေတော့သည်။ ငိုရှိက်ရင်း ငိုရှိက်ရင်း ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားသည်။

ကျွန်မအိပ်ရာမှ နှိုးလာသောအခါ ခြင်ထောင်ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ခန်းထဲ၌ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲသာ ရှိသည်။ ‘ဟိန်း’မရှိ ‘ဟိန်း’ဘယ်မှာလဲ။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာထက်၌ပင် ဆက်လှဲနေရင်း တွေးနေသည်။ ‘မင်း သူဌေးကတော် မဖြစ်လိုက်ရလို့ နောင်တရနေတယ် မဟုတ်လားတဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး ဟိန်း ကျွန်မ လုံးဝနောင်တမရဘူး’ဟူ၍ အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။ ‘ရှင့်ကို ချစ်လို့ ယူတာ၊ ကျွန်မက ငွေတို့ ဂုဏ်တို့ကို မက်တဲ့ မိန်းမစား မဟုတ်ဘူး’ကျွန်မသည် စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ လှကလျာကို မနာလိုဖြစ်မိသလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်မိသည်။ ဟုတ်ပြီ တီဗီတွေ၊ ကက်ဆက်တွေ၊ ရေခဲသေတ္တာတွေ၊ ဂတ်စ်မီးဖိုတွေ စသည်စသည်တို့ကို ကျွန်မခေါင်းထဲဝင်နေသည်။ ကျွန်မ အလိုမကျ ဖြစ်နေပြီး စိတ်တိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လှကလျာမှာ အဲဒါတွေ ရှိသော်လည်း သူ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အချစ်ကို အပြည့်အဝမရ၊ ငါ့မှာတော့ ဟိန်းရဲ့အချစ်ကို အပြည့်ရတယ်။ ဟိန်း အချိန်ပြည့် ငါ့အနားမှာနေတယ်။ ငါ့ကိုကူညီတယ်။ ဟိန်းရှိနေမှာတော့ ဘာလိုသေးသလဲ။ မလိုဘူး။ ကျွန်မ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားသည်။

ကျွန်မရင်မှာမလေးတော့။

ကျွန်မ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားသည်။

အိပ်ရာမှ ထပြီး ဟိန်းကို လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့ ‘ဟိန်း’ဘယ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်မ ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်သည်။ အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေစဉ် ‘ဟိန်း’ပြန်ရောက်လာသည်။

ဟိန်းဘယ်သွားနေတာလဲဟု ပြောချင်သော်လည်း သူ့အပြော၊ သူ့အခေါ်အရင်ရလိုသောကြောင့် ကျွန်မ စကားမပြောဘဲ ဆက်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူဝယ်လာသော ရခိုင်မုန့်တီကို ထမင်းကြမ်းနှင့် စားပြလိုက်သည်။ ကျွန်မစားနေသည်ကို ‘ဟိန်း’သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ ကြည့်နေသည်။

သူသည် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စာရေးနေသည်။ ဘာမှစားရသေးဟန်

မတူ။ ဟိန်းသည် အပြင်ထွက်ပြီး စားတတ်သည့် ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သူ့အတွက် ကြက်ဥကြော်ပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင်
ဆန်ကာဖြင့် အုပ်ပြီးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သိမ်းစရာရှိသည်တို့ကို
သိမ်း၊ ဆေးကြောစရာရှိသည်တို့ကို ဆေးကြောပြီး အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်
သည်။

ခဏအကြာတွင် သူမီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသံကြားရသည်။ ဇွန်းသံ
ပန်းကန်သံများကို ကြားရသည်။ သူထမင်းစားနေသည်မှာ သေချာသည်။
ကျွန်မသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ အော်... အချစ်... အချစ်...

နောက်တစ်နေ့

ကျွန်မအလုပ်အားသောနေ့ ဖြစ်သည်။

သူသည် နံနက်ခြောက်နာရီ မတိုင်မီ အိပ်ရာမှ နိုးလေ့ရှိသော်လည်း ယနေ့
တွင်မူ ခုနစ်နာရီကျော်မှ အိပ်ရာမှ ထသည်။

ဟိန်းနှင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ
သေး။

ကျွန်မ သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးပြေသွားသော်လည်း စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်
နေပါသည်။ ဟန်ဆောင်ရခြင်းသည် ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။

‘ဟိန်း’သည် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်ကိုအနားမပေးလိုသောကြောင့် အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေး
ကို တစ်နေ့ကုန်ပြုလုပ်သည်။

ညနေအထိ ‘ဟိန်း’ပြန်မရောက်လာသေး။

သူဘယ်များသွားနေပါလိမ့်။

ကျွန်မသည် စိတ်ပူမိသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤမျှ ကြာကြာမသွား။

တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရီသန်းလာသောအခါ ကျွန်မသည် အိမ်ခန်းတံခါး ပိတ်သော့ခတ်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာသည်။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသော လှကလျာက

‘ဘယ်လဲ သူငယ်ချင်း’ဟုမေးသည်။

‘ဒီနားတင်ပါ’

‘ကိုယ်သိပ်ပျင်းတာပဲကွာ၊ လာလည်ကြပါအုံး’

‘ယူမောင်တော်ရော’

‘အခုလေးတင် အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုလာပို့ ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ မိုးချုပ်မယ်တဲ့’

‘ဘာလဲ ညစာစားပွဲပဲလား’

‘အေးပေါ့ ထုံးစံအတိုင်း’ လှကလျာ၏အသံမှာ နွမ်းလျလျ ပန်းလျလျ။

‘တီဗီကြည့်၊ ဗီဒီယိုကြည့်၊ ကက်ဆက်ဖွင့်ပေါ့’

‘အို ဒါတွေကို အမြဲကြည့်နေရတာ ငြီးငွေ့လှပြီ၊ ကိုယ်တော့ ဒီဝရန်တာက နေ ကြည့်ကြည့်နေတာ မင်းတို့ကို သိပ်အားကျတယ်။ ကိုဇေယျာဟိန်းက အပြင်သိပ်ထွက်ပုံ မရဘူးနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ကလွဲရင် အိမ်မှာပဲနေတယ်’

ကျွန်မသည် ထိုမျှသာပြောပြီး သူမကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ

ပန်းခြံသို့ သွားသည်။ ထိုပန်းခြံတစ်နေရာတွင် ကျွန်မနှင့် ဟိန်းချစ်သူဘဝ
က တွေ့နေကျနေရာတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်မသည် ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွား
ရာ အုတ်ခုံပေါ်မှာထိုင်နေသော ‘ဟိန်း’ကိုတွေ့ရသည်။ သူသည် တစ်နေရာ
သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ဘာကို စဉ်းစားနေပါလိမ့်။ ကျွန်မသူ့အနားသို့
လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်မကို တွေ့သောအခါ ‘ချစ်’ဟုခေါ်သည်။ ကျွန်မ
မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ အလိုလို စီးကျလာသောကြောင့် လက်ဖြင့်
သုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်’ပြာပြာသလဲ သူကမေးသည်။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဝမ်းနည်းသွားလို့’ကျွန်မသည် သူ့အနားတွင်
ထိုင်ပြီး သူ့ပခုံးကိုကိုင်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ်အခုပဲ ပြန်တော့မလို့ပါ၊ ဒီနေရာကို သတိရလို့၊ ခဏဝင်ကြည့်
တာ’ဟိန်းက ပြောသည်။

‘ဟိန်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်’

‘ဟိုးတစ်ခါတုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ‘ရှင့်ကိုပဲ ကျွန်မချစ်
တယ်၊ ရှင်ကလွဲရင် ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး’လို့ ဒီနေရာမှ ပြောခဲ့ဖူး
တာတွေကို စဉ်းစားနေတာပါ’

‘ဟင် ဖိုးပို ဖိုးပို ဒါမျိုးတွေ သိပ်တတ်’ကျွန်မသည် သူ့ကျောပြင်ကို ခပ်ဖွဖွ
ကလေး ထုလိုက်သည်။

‘ချစ်’

‘ဟိန်း’

‘ချစ် ကိုယ့်ကို မမေးတော့ဘူးလား၊ ခုတလော ကိုယ်ရုံးပြန်နောက်ကျရတဲ့
အကြောင်း’

‘ဟင့်အင်း ဟိန်းကို ယုံတယ်၊ ဟိန်းမဟုတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုတာ’

‘ကိုယ်လေ ကိုယ့်ကုန်တိုက်ကြီးနဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေဖို့ တာဝန်ပေးလို့ လုံးပန်းနေတာ အဲဒီက ကိုယ့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးတယ်၊ အခု အဲဒီမဂ္ဂဇင်း ကိစ္စပြီးသွားပြီ ကနေပဲ၊ အဲဒီက ရတဲ့ငွေနဲ့ ချစ်ကို လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ပေးမယ်။ ချစ်ကို ကြိုမပြောတာက ချစ်ဝမ်းသာသွားအောင် ချစ်အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးရင်းမှ ပြောမလို့၊ အခုတော့ ချစ်လဲ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးပြေသွားတော့’

‘ချစ် ဟိန်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဟိန်းက အရင်ခေါ်မလားလို့ မူကြည့်တာ၊ ခုတော့ ခုတော့’ ကျွန်မ၏ အသံတိုးသွားရာ သူက

‘ချစ် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ၊ နောက်ဆိုရင် ကိုယ်ပဲ အရင်ခေါ်ပါ့မယ်’ ဟု ပြောပြသလဲပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း နောက်ဆိုရင် နောက်ဆိုရင် ချစ်လေဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးတော့ဘူး၊ စိတ်ဆိုးချင်ယောင်လဲ မဆောင်တော့ဘူး၊ ကဲ လာသွားကြစို့’ ကျွန်မထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကိုယ့် လက်ဆောင်ကို မမေးတော့ဘူးလား’

‘ဟိန်း ဘာပေးမှာလဲ.... ဟင်’

‘ဂတ်စ် မီးဖိုဝယ်ပေးမယ်’

‘အို ဟိန်းရယ် မောင့်လက်ဆောင်ကို ကျွန်မမငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ချစ်လေး မီးသွေးမီးဖိုကို မီးမွှေးရမှာ မကြောက်တော့ဘူး၊ ဟိန်းအတွက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ’

‘ယုံပါတယ် ချစ်ရယ်၊ ကိုယ်လဲနောက်ဆိုရင် ချစ်ကို သဝန်တိုတဲ့စကား

တွေ မပြောတော့ဘူး’

ဟိန်းက ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ လက်များသည် သူ၏လက်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားပါတော့သည်။

ခေတ်သစ်မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ ဧပြီ၊ မေ၊

အတွဲ (၂)၊ အမှတ် (၄)
